

**CENTENARUL MARII UNIRI
DE LA UNIREA PRINCIPATELOR, LA UNIREA CEA MARE
REPERE CRONOLOGICE**

**THE CENTENNIAL OF THE GREAT UNION
FROM THE UNION OF ROMANIAN PRINCIPALITIES TO THE
GREAT UNION CHRONOLOGICAL LANDMARKS**

General de brigadă (r) dr. Florian TUCĂ*
Colonel (r) prof. univ. dr. Eugen SITEANU**

***Rezumat:** În acest articol sunt evidențiate evenimentele istorice și în special luptele de veacuri ale românilor pentru unirea principatelor, desfășurate în cadrul adunărilor electivă din Moldova și Muntenia, când colonelul Alexandru Ioan Cuza a fost ales Domn al celor două Principate, precum și pentru făurirea Marii Uniri, când a luat ființă România Mare.*

***Cuvinte-cheie:** Unirea; Romania Mare; Blaj, Câmpia Libertății, Mare Adunare Națională.*

***Abstract:** The article highlights the historical events and especially the fights conducted by Romanians throughout the centuries for the union of principalities leading to the elective assemblies in Moldova and Muntenia, when colonel Alexandru Ioan Cuza became ruler of the two principalities, and subsequently to the making of Great Union, the birth of Greater Romania.*

***Keywords:** Union, Greater Romania, Blaj, Liberty Field, Great National Assembly*

Anul acesta, la 1 Decembrie 2018, se împlinesc 100 de ani de la făurirea României Mari. Evenimentul istoric la care ne referim a fost rezultatul direct al acțiunilor și luptelor de veacuri ale marilor bărbați de stat ai românilor și al maselor largi populare. Luptele românilor pentru făurirea Marii Uniri s-au intensificat și au căpătat aspecte concrete și definitive începând cu prima parte a veacului al XIX-lea și s-au încheiat definitiv și irevocabil în ultimii doi ani ai deceniului doi din veacul al XX-lea, prin marea întrunire populară și națională din ziua de 1 Decembrie 1918, de la Alba Iulia, când s-a decis unirea tuturor teritoriilor locuite de

* Membru al Academiei Oamenilor de Știință din România

** Prof. univ. dr., membru corespondent al Academiei Oamenilor de Știință din România, E-mail: esiteanu@yahoo.com

români, care se aflau sub ocupație străină, cu Patria mamă România.

În perioada la care ne-am referit s-au desfășurat practic zeci și zeci de momente și acțiuni menite să ducă, mai întâi, la Unirea cea Mică, de la 24 Ianuarie 1859, iar apoi la Marea Unire de la 1 Decembrie 1918. Ne vom referi, în cele ce urmează în mod cronologic, la un număr de 15 astfel de momente și acțiuni.

• **1 Ianuarie 1847.** Într-un cuvânt înflăcărat rostit de Nicolae Bălcescu, la Paris, în fața unor studenți și a altor cetățeni români ce se aflau în capitala Franței, marele nostru revoluționar democrat a subliniat dorința arzătoare a românilor din țară și din străinătate de făurire a unității noastre statale. Cu acel prilej, Nicolae Bălcescu a spus, printre altele: „*Ținta noastră socotesc că nu poate fi alta decât unitatea națională a românilor, unitate întemeiată, mai întâi de toate, în idei și în simțire, care să ducă cu vremea, la unitatea politică*”.

• **3-5 mai 1848.** Se desfășoară la Blaj, pe câmpia zisă a Libertății, o Mare Adunare Națională. Cu acel prilej participanții la întrunire adoptă documentul intitulat „*Petițiunea Națională*”. În contextul dat, într-un entuziasm de înaltă vibrație național-patriotică, de aclamații și urale, „din piepturile miilor de participanți, acolo, la Blaj, s-au auzit, se pare pentru prima oară pe pământul românesc, prin care se enunța o dorință, o realitate și un vis: „*Noi vrem să ne unim cu Țara!*”

• **12 mai 1848.** La Brașov, din inițiativa unui grup de revoluționari români, se editează programul revoluționar intitulat „*Principiile noastre pentru reformarea Patriei*”. În cel de-al șaselea articol al aceluși program, se prevedea această dorință de mult timp preconizată de către românii moldoveni și munteni: „*Unirea Moldovei și Valahiei, (n.n. Muntenia) într-un stat neatârnat românesc*”.

• **21 iunie 1848.** În revista literară românească intitulată „*Foaie pentru minte, inimă și literatură*” se publică poezia denumită „*Un răsunset*”, semnată de poetul Andrei Mureșanu. În ultima parte a acestei creații poetice, se fac ample și pertinente referiri la unirea românilor trăitori în spațiul românesc într-un singur stat liber și independent. Iată care sunt acele versuri: „*Români din patru unghiuri, acum ori niciodată,/ Uniți-vă în cuget, uniți-vă-n simțiri;/ Deviza-i libertatea și scopul ei prea sfânt,/ Murim mai bine-n luptă, cu glorie deplină,/ Decât să fim sclavi iarăși pe vechiul nost pământ*”.

Poezia „*Un răsunset*”, denumită apoi „*Deșteaptă-te române*”, va fi pusă apoi pe note muzicale de către Anton Pann.

• **August 1848.** Se publică la Cernăuți, din inițiativa și prin grija istoricului, publicistului și viitorul om politic și de stat Mihail Kogalniceanu, programul revoluționar intitulat „*Dorințele Partidei Naționale din Moldova*”. În cadrul programului se află înscris un paragraf special referitor la mult așteptata unitate politico-statală a românilor din Moldova cu cei din Țara Românească și la unirea lor într-un stat liber, suveran și independent. În cuprinsul aceluși paragraf se

consemnează, în mod expres, următoarea idee teoretică și practică: „*Unirea este cheia bolții fără de care s-ar prăbuși tot edificul național*”.

• **25 mai 1856.** A luat ființă, în localitatea Socola din județul Iași, Societatea intitulată „*Unirea*”. Scopul ei declarat expres, era acela ca membrii săi să militeze și să lucreze în vederea înfăptuirii Unirii Moldovei cu Țara Românească.

• **26 iunie 1856.** În ziarul „*Steaua Dunării*” se publică un articol special în cuprinsul căruia sunt tratate direct și pe larg probleme referitoare la unirea Moldovei cu Țara Românească. În articol se vorbește, se pare pentru prima dată în presa scrisă, de Unirea Principatelor Române și se lansează o caldă chemare a populației la înfăptuirea unirii. Iată câteva extrase din acel articol: „*Strigătul - Unirea Principatelor și Suveranitatea statului român..., să străbată munții, câmpiile, văile și dealurile noastre, să umple aerul, să răsunе până în unghiurile pământului românesc cele mai îndepărtate, că lumea întreagă să înțeleagă și să se încredințeze că Unirea este sufletul poporului român, că este glasul României. Unirea Principatelor ... este unire de român cu român. Moldovenii și muntenii sunt de un singur neam, o singură ființă, ei nu sunt moldoveni și munteni, ci numai români*”.

• **Februarie 1857.** În ultimele zile ale acestei luni, la Iași se constituie un comitet special denumit „*Comitetul Electoral al Unirii Principatelor*”. Câteva zile mai târziu, acel comitet își alcătuiește un program politic de acțiune, document istoric în care se consemnează printre altele: „*Unirea Principatelor într-un singur Stat și constituirea unei adunări legislative reprezintă interesele întregii națiuni*”.

• **3 martie 1857.** Din inițiativa unor oameni politici și de cultură se constituie la București un „*Comitet al Unirii*”. În programul de acțiune al comitetului se consemnează rostul acestui organism și anume acela de a milita și a lucra pentru „*Unirea celor două Principate Române*”.

• **7 octombrie 1857.** În cadrul unei ședințe a Adunării Ad-hoc din Moldova, din inițiativa lui Mihail Kogălniceanu și cu participarea sa efectivă, se întocmește un proiect de rezoluție privitoare la Unirea Moldovei cu Țara Românească. În cuprinsul acestui document, se exprimă, pe de o parte, dorința arzătoare a românilor moldoveni de a se uni cu frații lor din Țara Românească, iar pe de altă parte se afirmă că „*Unirea Principatelor... este firească și legitimă*”.

• **8 octombrie 1857.** Se desfășoară, la București, o ședință a Adunării Ad-hoc din Țara Românească, în timpul căreia se discută pe larg despre dorința locuitorilor din Principat de a se uni cu cei din Moldova frățească. În procesul verbal întocmit în cadrul ședinței s-a făcut următoarea apreciere: „*Națiunea Română recunoaște că Unirea amândurora Principate într-un singur stat, ar da o cheazășuire dezvoltării lor*”.

• **5 ianuarie 1859.** Într-un entuziasm de bucurie și de urale de nedescris, în cadrul adunărilor electivе din Moldova, colonelul Alexandru Ioan Cuza este ales ca

Domn al acestui Principat. Exprimându-și marea sa bucurie și a tuturor românilor din spațiul românesc față de decizia alegătorilor moldoveni, omul politic și de cultură Mihail Kogălniceanu a rostit următoarele cuvinte în numele Adunării Elective: „După 154 de ani, Moldova a intrat în vechiul său drept ..., dreptul de a-și alege, de capul său, domnul.” Referindu-se apoi la domnitorul ales pe tronul Moldovei a spus printre altele: „Alegându-te pe tine domn în Țara noastră, noi am dorit să arătăm lumii ceea ce Țara dorește: la legi noi, om nou.”

• **8 ianuarie 1859.** În ziarul „Steaua Dunării” se publică un articol substanțial în care se elogiază bucuria românilor moldoveni și munteni și a altor români trăitori în străinătate prilejuită de alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca Domn al Moldovei. În articol se consemnează printre altele: „Înălțarea pe tronul Moldovei a preînălțatului Alexandru Ioan Cuza, este astăzi în ochii tuturor românilor, în ochii Europei și ai lumii întregi, dovadă supremă că Unirea Principatelor este singura viață cu care românii trăiesc. Astăzi fericirea românilor este Unirea Principatelor”.

• **24 ianuarie 1859.** În cadrul unui entuziasm popular, în urma votului exprimat, Adunarea Electivă de la București anunță pe toți românii din cele două Principate că Alexandru Ioan Cuza a fost ales și ca Domn al Țării Românești, de fapt ca Domn al ambelor Principate Române. Evocând și elogiind acest fapt în numele Adunării Elective de la București, deputatul și omul de cultură Vasile Boerescu a spus următoarele: „Această zi (24 ianuarie - n.n.) este cea mai mare ce au văzut românii în anele istoriei lor”.

• **11 decembrie 1861.** Domnitorul Principatelor Unite, Alexandru Ioan Cuza se adresează națiunii române printr-o Proclamație specială, în cuprinsul căreia se referă la Unirea Principatelor. În acest document istoric se consemnează, printre altele: „Unirea este îndeplinită; națiunea română este întemeiată ..., recunoscută de Înalta Poartă și de Puterile Garante ... Alesul vostru va da astăzi o singură Românie”.

• **29 iunie 1866.** Adunarea Electivă de la București, care de fapt juca rolul de Parlament al țării, a adoptat prima Constituție a României. În cuprinsul Legii fundamentale a României, la titlul întâi, intitulat „Despre teritoriul României”, se consemnează următoarele: „Principatele Unite ale României constituie un singur stat indivizibil, sub denumirea de România”. În titlul VI al Constituției, în articolul 125, se află înscrisă această consemnare: „Orașul București este capitala statului român și reședința guvernului ...”.

• **6 august 1867.** În ziarul „Românul”, care reprezenta o publicație de excepție din România, se publică o apreciere foarte interesantă făcută de către politicianul Alexandru Papiu Ilarian referitoare la ecoul pe care l-a avut Unirea

Principatelor în Transilvania. Reproducem în cele ce urmează spusele acestuia: „*Români din Transilvania, în împrejurările de față, numai la Principate privesc*”.

• **30 ianuarie 1880.** Mihai Eminescu publică articolul „*Din Transilvania*”¹⁰⁰ în care scrie: „*Unitatea de limbă, unitatea în biserică, iată în scurte vorbe un întreg program pentru apărarea naționalității române amenințate*”.

• **1880.** În mai multe publicații din România se publică textul cântecului patriotic intitulat „*Pe-al nostru steag*” pe versurile lui Andrei Bârseanu și pe notele muzicale ale lui Ciprian Porumbescu. În versurile acestui cântec se folosește pentru prima dată în istoria românească, în scris, expresia sau sintagma „*România Mare*”. Redăm câteva versuri semnificative din acest cântec: „*Pe-al nostru steag e scris Unire,/ Unire-n cuget și-n simțiri,/ Și sub mareață lui umbrire,/ Vom înfrunta orice loviri*”; „*Trăiască România Mare,/ Cu Bucovina și Ardeal,/ Lășind cu fal-a ei hotare,/ Pe moștenirea lui Traian*”.

• **16 februarie 1883.** În revista „*Dacia viitoare*” se publică articolul intitulat „*România față în față cu principiul naționalităților*”, articol în cuprinsul căruia se vorbește în mod expres despre dezideratul înfăptuirii unității noastre naționale. Reproducem două extrase din acel articol: „*Voim Dacia așa cum fu, fiindcă istoria și dreptul, tradițiunea și plebiscitul, trecutul și prezentul ne dau dreptul de a aspira la o Dacie românească*”; „*Străbunii noștri ne-au conservat limba și pământul stră-mosesc; părinții noștri, generația care se duce, au făcut Unirea (din 1859 – n.n.), independența (1877–1878 – n.n.) și mult au lucrat pentru libertate. Acum e rândul nostru, nouă ne e dat a completa unitatea națională*”, adică a face România Mare.

• **1884.** Apare volumul de poezii al marelui poet Mihai Eminescu în care se găsește poezia Doina: „*De la Nistru pân' la Tisa Tot Românul plânsu-mi-s'a*”.

• **14 aprilie 1884.** În ziarul „*Tribuna*” care apare la Sibiu, fiind organul de presă al mișcării naționale a românilor din Transilvania, încep să se publice articole dedicate expres înaltului deziderat național al Unirii Transilvaniei cu România. Pe frontispiciul publicației era înscris următorul motto: „*Soarele nostru de la București răsare*”.

• **17 decembrie 1890.** Ia ființă, la București, „*Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor*”. Liga își propune ca prin activitatea sa să acționeze și să lupte în direcția înfăptuirii unității politico-statale a românilor de dincoace și de dincolo de lanțul Carpaților, adică pentru înfăptuirea României Mari. În cadrul ligii au desfășurat o bogată și rodnică activitate o seamă de personalități de prima mărime din spațiul românesc, între care s-au numărat Nicolae Iorga, A. D. Xenopol, Vasile Pârvan, Victor Babeș, V. A. Ureche și mulți alții.

¹⁰⁰ Mihai Eminescu, *Ne e silă (scrieri politice), o antologie urgentă alcătuită de Cornel Brahaș*, Editura Soroc, București, 1991, p. 155.

• **1910.** S-a construit în orașul Iași o impresionantă statuie a domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Pe monument se află înscrisă următoarea inscripție: „*Cuza Vodă a creat Unirea și în scurta lui domnie de șapte ani, a pus fundamentul statului român*”.

• **15 februarie 1915.** Din inițiativa membrilor din conducerea „*Ligii pentru Unitatea Culturală a tuturor românilor*”, o amplă întrunire populară a avut loc, în cadrul căreia participanții au manifestat pentru înfăptuirea cât mai grabnică a României Mari. La întrunire au participat mii de oameni, dintre care și numeroși oameni politici și de cultură ca de pildă: Octavian Goga, Nicolae Filipescu, Tache Ionescu, Vasile Lucaci și Barbu Ștefănescu Delavrancea. Din piepturile mulțimii s-au făcut auzite de multe ori, astfel de lozinci: „*Vrem România Mare!*”, „*La fapte!*”, „*Trăiască România Mare!*”, „*Ura, Ura, să trăiască România cea regească!*”.

• **15 august 1916.** Cu ocazia intrării României în Primul Război Mondial, care de către români era socotit a fi „*Războiul de Reîntregire Națională*”, regele Ferdinand s-a adresat poporului român și oștirii sale printr-un amplu Manifest. Referindu-se în mod expres la dorința arzătoare a românilor pentru făurirea României Mari, la începutul manifestului au fost consemnate următoarele: „*Pentru neamul nostru, el (războiul – n.n.) a adus ziua așteptată de veacuri de conștiința națională, ziua unirii lui*”.

• **17 august 1916.** În urma pătrunderii victorioase a trupelor române dincolo de lanțurile Carpaților, poetul Octavian Goga publică un articol de excepție în care arată că munții Carpați, care separau în două spațiul de viață românească, nu mai reprezintă un brâu de separare – ci unul de unire. Iată un mic fragment din acel articol: „*Carpații, care ne separau în două, care ne încercuiau în mijloc ca o chingă de fier, Carpații nu mai sunt. Oștirea română i-a mutat în Țara Românească*”.

• **5 martie 1917.** Din inițiativa unui grup de militari români ai fostei armate austro-ungare ce căzuseră prizonieri la ruși și se aflau în lagărul de la Damita, de lângă Kiev se întocmește o declarație sau un angajament, în cuprinsul căruia foștii ostași români și-au exprimat dorința și hotărârea lor de a se încadra cât mai repede cu putință în armata română și a lupta apoi pentru eliberarea Țării și reîntregirea ei. Iată un scurt fragment din acea declarație: „*Noi, ofițerii, gradații și soldații de neam, jurăm pe onoare și pe conștiință, că voim să luptăm în armata română, pentru dezrobirea ținuturilor noastre românești de sub dominația Austro-Ungară și pentru unirea lor la Românie*”. În ziua de 5 martie 1917 în cadrul lagărului de prizonieri români aflat în Damita, s-a alcătuit un comitet al prizonierilor români. Acesta avea ca menire principală să-i organizeze pe doritori într-o structură militară care să se încadreze în armata română și să lupte efectiv pentru alungarea trupelor inamice de pe teritoriul țării și reîntregirea patriei. Acea structură militară

a primit denumirea de „*Corpul Voluntarilor Români*” și a fost recunoscut de Ministerul de Război al României.

• **24 ianuarie 1918.** În ziarul „România Nouă” care apărea la Chișinău se publică documentul intitulat „Chemarea adresată de Comitetul Central al Studenților români din Basarabia către tineretul basarabean”. În cuprinsul aceluși document tineretul și studenții sunt chemați la luptă activă pentru unirea Basarabiei cu Patria-mamă. Iată câteva prevederi din acea chemare: „*Basarabia noastră este țară românească ... Noi socotim că mântuirea neamului nostru este în unirea tuturor fiilor într-o singură țară ... Noi vrem o Românie a tuturor românilor*”.

• **27 martie 1918 (9 aprilie pe stil nou).** Exprimându-și dorința arzătoare a românilor basarabeni ca Basarabia să se unească cu Țara-mamă, România, Sfatul Țării (președinte: Ion Inculeț, vicepreședinte: Pan Hallipa și secretar: Ion Buzdugan) de la Chișinău „*hotărăște unirea Basarabiei cu România*”. În Proclamația întocmită cu această ocazie se consemnează în mod expres: În numele poporului basarabean Sfatul Țării declară: „*De azi înainte și pentru totdeauna Basarabia se unește cu mama sa, România*”. În partea de încheiere a Proclamației este scrisă această lozincă: „*Trăiască Unirea Basarabiei cu România, de-a pururea și totdeauna!*”

• **27 aprilie 1918.** Din inițiativa unui mare număr de români ce se aflau la Paris se constituie „*Comitetul Național al românilor din Transilvania și Banat*”. Membrii săi care la început aveau în fruntea lor, ca personalitate marcantă pe Traian Vuia, iar apoi pe dr. Ioan Cantacuzino, și-au propus „*să militeze activ pentru independența Transilvaniei și unirea ei cu Țara-mamă*”.

• **6 iulie 1918.** Din inițiativa unor personalități politice și culturale românești aflate în Franța, printre care s-au numărat: Octavian Goga, Tache Ionescu, Vasile Lucaci, Ioan T. Florescu, dr. Constantin Angheliescu se constituie la Paris „*Consiliul Național al Unității Române*”. În actul de constituire al Consiliului se arată că menirea lui este de a fi „*exponent și apărător al intereselor poporului român în străinătate*” și de a milita și lupta „*pentru făurirea României Mari*”.

• **14 octombrie 1918.** În Bucovina, la Cernăuți în cadrul „Adunării Constituante”, ia ființă „*Consiliu Național*” format din 50 de membrii din toate județele și paturile sociale, fiind ales ca președinte Iancu Flondor. Membrii săi și-au propus ca imediat să militeze și să lucreze în vederea împlinirii dorinței firești și arzătoare a Unirii Bucovinei cu România.

• **18 octombrie 1918.** La Budapesta se constituie „*Consiliul Național Român Central*” alcătuit din numeroase personalități române care militau și acționau pentru unirea Transilvaniei cu România. Menirea declarată a membrilor acestui Consiliu era aceea „*de a lucra cu intensitate sporită, cu hotărâre de neclintit, pentru unirea Transilvaniei cu Patria-mamă, România*”. Printre membrii marcați

ai Consiliului Național Român Central s-au numărat: Vasile Goldiș, Aurel Lazăr, Ștefan Cicio Pop, Aurel Vlad, Alexandru Vaida Voievod, Tiron Albani, Ion Flueraș, Ion Jumanca și alții.

• **8 noiembrie 1918.** În ziarul „Românul” se publică „Hotărârea Marelui Sfat Național Român din Transilvania și Ungaria, organism înființat în România în vederea coordonării acțiunilor prin care se viza făurirea României Mari, document istoric în care se hotărăște convocarea unei Mari Adunări Naționale. Aceasta avea menirea să decidă unirea tuturor teritoriilor românești, cu Țara-mamă, România. Iată câteva extrase din acea hotărâre: „Istoria ne cheamă la fapte... Suntem convinși că în afară de cei care vor reprezenta toate paturile sociale ale națiunii la această istorică adunare, unde se va hotărî soarta neamului nostru pentru vecie, se va prezenta însuși poporul românesc în număr vrednic de cauza mare și sfântă... Fii tare, neam românesc, în credința ta, căci iată, se apropie ceasul mântuirii tale”.

• **15 noiembrie 1918 (28 noiembrie pe stil nou).** În Bucovina, la Cernăuți (după sosirea detașamentului de 180 soldați români comandat de sublocotenentul Ilie Lazăr, care a venit din inițiativă proprie în Cernăuți) se desfășoară „Congresul General al Bucovinei”, în cadrul căruia participanții hotărăsc, în numele tuturor confrăților lor români bucovineni „unirea necondiționată și pentru totdeauna a Bucovinei cu România”. Reproducem unul dintre ultimele articole ale moțiunii adoptate în acest sens: „Unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare, până la Ceremuș, Colacin și Nistru cu Regatul României” (Congresul a fost convocat de Consiliul Național Român, al cărui președinte a fost Dionisie Bejan).

• **1 decembrie 1918.** Se desfășoară la Alba Iulia Marea Adunare Națională, în urma căreia, peste 100.000 de participanți veniți din toate zonele României, în special din Transilvania și Banat, adoptă istorica hotărâre de „Unire a Transilvaniei cu Țara-mamă și cu celelalte provincii surori (Basarabia și Bucovina)”. În cadrul istoricei întruniri naționale, printr-o proclamație specială participanții hotărăsc prin vot deschis și aproape în unanimitate, unirea tuturor provinciilor românești cu România. În cadrul Rezoluției adoptate de către participanții la adunarea națională de la Alba Iulia, în articolul I, se consemnează următoarele: „Adunarea Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia, în ziua de 1 decembrie 1918, decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dânsii cu România. Adunarea Națională proclamă îndeosebi, dreptul inalienabil al națiunii române la întreg Banatul și la întregul teritoriu cuprins între râurile Mureș, Tisa și Dunăre”. În ultimul articol al Rezoluției (al IX-lea) se arată cine va urma să conducă de îndată treburile României întregite. Redăm conținutul

respectivului articol: „*Pentru conducerea mai departe a afacerilor Națiunii Române din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, Adunarea Națională hotărăște instituirea unui Mare Sfat Național Român, care va avea toată îndreptățirea să reprezinte națiunea română, oricând și pretutindeni față de toate națiunile lumii și să ia toate dispozițiile pe care le află necesare în interesul națiunii*”. Fără evenimentele de la 27 martie (9 aprilie) 1918 și 15 noiembrie (28 noiembrie pe stil nou) marea unire a românilor ar fi fost mult mai mică întrucât în luna martie (aprilie) s-a votat unirea Basarabiei cu România, iar în noiembrie 1918 s-a votat unirea Bucovinei cu România.

• **29 decembrie 1919.** În Parlamentul României Mari se votează și se adoptă, prin vot majoritar, mai multe legi referitoare la ratificarea Unirii cu România a Basarabiei, Bucovinei, Transilvaniei și Banatului.

• **4 iunie 1920.** Se desfășoară în Franța, în palatul de la Versailles (Marele Trianon), Tratatul de pace dintre Puterile Antantei (16 state aliate din care făcea parte și România) și Ungaria, stat învins în Primul Război Mondial în calitate de stat succesor al Imperiului Austro-Ungar. Este un document de importanță istorică pentru țara noastră, pentru că în el se recunoaște pe plan internațional Unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România.

• **15 octombrie 1922.** La Alba Iulia, în orașul Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, se desfășoară ceremonialul încoronării regelui Ferdinand I, zis și Întregitorul, și a reginei Maria. Cu acel prilej s-a bătut și o medalie jubiliară. Piesa reprezintă pe avers chipul regelui, înconjurat de o ghirlandă din frunze de laur, iar circular acest înscris: „*Ferdinand, Regele României și Maria Regina*”. Pe reversul medaliei se află înscrisă următoarea inscripție: „*întâiul rege al tuturor românilor, încoronat s-a la Alba Iulia în 15 X 1922*”.

• **26-27 martie 1923.** În Parlamentul României se discută și se adoptă Constituția României întregite. În titlul I al noii legi fundamentale a țării, intitulat „*Des pre teritoriul României*”, sunt consemnate următoarele prevederi:

„Art. 1. Regatul României este un stat național, unitar și indivizibil”.

„Art.2. Teritoriul României este inalienabil. Hotarele statului nu pot fi schimbate sau rectificate decât în virtutea unei legi”.

„Art. 3. Teritoriul României nu se poate coloniza cu populație de ginta străină”.

„Art. 4. Teritoriul României, din punct de vedere administrativ, se împarte în județe, județele în comune”.

În titlul VI al Constituției, denumit „Dispoziții generale”, sunt consemnate prevederi speciale referitoare la drapelul României, la reședința guvernului și la limba oficială a României întregite. Redăm mai jos câteva articole:

„Art. 124. Culorile drapelului României sunt: Albastru, Galben și Roșu, așezate vertical”.

„Art. 125. Reședința guvernului este Capitala Țării”.

„Art. 126. Limba românească este limba oficială a statului român”.

• **Ianuarie 1934.** Cu prilejul împlinirii a 75 de ani de la Unirea Principatelor Române și a 16 ani de la Unirea cea Mare, Regele Carol al II-a s-a adresat poporului român printr-un mesaj însuflețitor și încărcat de un cald fior național patriotic. În Cuprinsul său, Suveranul României se referă pe larg la importanța și la semnificațiile ambelor uniri. Reproducem, în cele ce urmează, câteva extrase din acel mesaj: *„Unirea Principatelor și Unirea Tuturor Românilor, un singur vis, în două realizări ... De când este neamul românesc, el a fost unul și de nedespărțit ... Unirile s-au înfăptuit, mai presus de toate, fiindcă erau o cerință biruitoare a neamului ... Din istoria înfăptuirii unirilor, se pot desprinde multe învățăminte, căci astfel istoria n-ar fi decât un roman ce ne-ar sluji la distracția noastră. Istoria este, mai presus de toate, un ceaslov al înțelepciunii, din care trebuie cules cât mai mult folos pentru ziua de azi și pentru cea de mâine. Prea des nu se văd decât grijile prin care trecem; prea rar ne uităm la greutățile pe care le-am biruit. Primul învățământ pe care îl putem trage din acțiunea celor ce au desăvârșit marile acte din 1859 și 1918, este credința. Fără o credință desăvârșită în dreptatea cauzei, fără credința că ei săvârșeau un act de înaltă echitate istorică, ei n-ar fi găsit puterea de a birui toate piedicile și de a trasa harta României de azi. Al doilea învățământ este că, în politică, ca și în natură, ”faptele importante se înfăptuiesc, fiecare la timpul său și că răbdarea este una din atribuțiile care ajută omul și națiunile să înfăptuiască lucruri mari. Răbdarea, unită cu persistența în muncă, au permis să se parcurgă aproape 60 de ani care despart (în 1934 - n.n.) Unirea Principatelor de Unirea tuturor românilor. Prin Unire s-a săvârșit România de ieri, prin ea s-a întregit România de azi, prin Unire trebuie să desăvârșim și să întărim România de mâine ...”*

BIBLIOGRAFIE

- CIUPERCĂ I., *România în fața recunoașterii unității naționale*, București, 1996;
 TUCĂ F., IONESCU N., RAICU R., *2000 de ani de statalitate, creștinism și cultură în spațiul românesc. Repere cronologice*, vol. I și II, București, 2000;
 TUCĂ F., IONESCU N., RAICU R., *„Epopoea anilor 1916-1918. Războiul pentru făurirea României Mari”*, București, 1989.

